

(The National Interest, 31. јануар 2011)

Тунис није изазвао жгравицу само у Египту. Ово би могла бити 1848. година арапског света. Баш као што је 1848. године свет запљуснуо талас револуција са циљем рушења поретка установљеног од Метерника на Бечком конгресу, тако и нова млада генерација покушава да преправи ауторитарне режиме у арапском свету.

Револуције покренуте 1848. године највећим делом нису успеле. Али овај пут, последице би могле превазићи границе арапског света. Да ли ће побуна у Тунису да дигне у ваздух свет какав познајемо? И да ли је Џорџ Буш творац овог револуционарног таласа?

Према Елиоту Абрамсу у Вашингтон посту, јесте. Бушова доктрина је коначно оправдана. Буш је позивао на слободу. Ево, стигла је. О овоме ћемо се тек наслушати од водећих неоконзервативаца.

Очевидно, ја сам ситуацију понешто поједноставио, али само донекле. Абрамс има добре аргументе у Бушову корист. Ал' има један проблем: демонстрације у Египту су изгледа анти-америчке. Абрамс, како ја то видим, жели да каже да би Обама требало да се много агресивније залаже за либерализацију и демократију, а не да само прича о томе. Међутим, оно што би ускоро могло заменити ауторитарни режим је чудна мешавина национализма и исламизма, од којих ниједно није посебно наклоњено Америци.

Нема сумње да више устанака може бити на помолу, са несагледивим последицама за америчку спољну политику. Није ни чудо што је председник Обама опрезан по питању збивања у Египту, исто као и израелски премијер Бењамин Нетанјаху. Али, Египат је можда само почетак. Хосни Мубарак је осуђен на пропаст. Међутим, његов пад може изазвати даље потресе у иностранству.

Да ли је ово 1848. година арапског света

Пише: Џејкоб Хејлбрун
среда, 02 фебруар 2011 09:59

Највероватније земље које ће експлодирати после Египта су Јордан и Пакистан. Обе земље су у верском смислу умерене, амерички савезници, барем номинално. Обе имају репресивне режиме. И обе имају врло натегнут легитимитет.

У најекстремнијем случају и Кина и Русија би могли искусити масовне протесте. Модерни медији очито већ подстичу револуцију у Египту, али нема свака земља своју Ал Џазиру. Али била би итекаква иронија ако би се Тунис испоставио варницом која је потпалила бакљу светске револуције.

За председника Обаму би ово могло да представља највећи изазов његовог председништва. До сада је ескивирао. Али би се ускоро могао суочити с најзначајнијим избором свог мандата, у виду одлуке о томе како да се управља овим новим турбулентним и револуционарним морем које је и сам предвидео у свом говору у Каиру, мада ни он није много полагао у исти.

Што не значи да је Америка изузета из ових дешавања. Обама, као што је већ приметио Дејвид Бромвич, нигде у својим говорима не помиње Покрет чајанка. Уместо тога, он воли да бензедински блебеће о "народу" (*folks*). Ко је тај "народ" он никада не каже. Ако Америка настави на свом садашњем курсу, Обама ће можда морати да се суочи са сопственом побуном у Америци, где либерали имају све мање стрпљења са његовим председниковањем, и где је успон Покрета чајанка сам по себи експлицитно револуционарни покрет који жели да се врати идеалима наших очева-оснивача.

Џејкоб Хејлбрун (Jakob Heilbrunn) је виши уредник у *The National Interest*.

(Превод: НСПМ)